

Arthur,

Voor ik op de legerplaats kwam had ik hem nog nooit gezien. Eigenlijk vreemd! We beoefenen de zelfde sport wel bij twee verschillende maar naburige verenigingen.

Arthur zoekt het eerste contact, hij ziet mij op de racefiets het kazerneterrein opfietsen. Twee weken later is Arthur ook, wel per trein, met zijn

fiets. De “successen” die hij heeft behaald roepen bij mij de nodige twijfels op. Wat kan Arthur fietsen, met zijn mond.

Echt de praat van een “stads mannetje”. Zelf ben ik een middelmatig renner maar kom wel overal. Bij zijn vereniging heb ik menig wedstrijd gereden, ben zelfs bevriend met enige van zijn clubgenoten maar Arthur heb ik nog nooit ontmoet! We besluiten samen wat te trainen in de avonduren.

Menig keer heeft Arthur een uitvlucht. Dat laatste vind ik niet eens zo erg, ik ben graag “alleen”.

Na verschillende uitnodigingen van mij nadert voor Arthur het uur U. we gaan samen op de fiets naar huis. Voor mij niet vreemd want ik deed het al verschillende keren.

Van elke rit naar huis

Aalsmeer 7 september 1963

maak ik een soort wedstrijd, kijk en reken onderweg wat de gemiddelde snelheid is over de afgelegde afstand.

Als we bij Nijkerk de polder ingaan, richting Spakenburg, verbergt Arthur zich al snel uit de wind aan mijn achterwiel. Als we wat meer in de luwte komen wil hij zich niet laten kennen en komt weer naast mij fietsen. Het grappige is dat Arthur niet aan praten en opscheppen toe komt! Zo gaat het tot Vreeland aan toe en daar is mijn fietsmaat totaal opgebrand!

De rest van de rit is voor mij een eitje, beetje praten tegen de zwijgzame Arthur. Al freewheelend komen we bij de afslag van mijn woon omgeving. Arthur moet dan nog Twintig "zware" kilometers overbruggen. Hoe Arthur thuis gekomen is heeft hij nooit verteld. Volgens mij heeft hij zich na deze rit voorgenomen, dit was eens maar nooit meer.

Ergens begreep ik wel hoe hij zich gevoeld moet hebben. Ik deed van de kazerne af wel eens een trainingsrit met Evert, wat kan die gozer fietsen! Evert is in de criteriums, in zijn gewest, een van de sterkste en weet vaak te winnen. Na een training met Evert kon ik twee dagen zowat geen traplopen. Toch moest ik elke dag meerdere keren twee trappen omhoog. Het weerhield mij er echter niet van om weer met Evert te gaan trainen, ik wilde immers beter worden. Verschillende keren nodigde wij Arthur uit om mee te gaan als hij weer praat had over zijn "successen" in het afgelopen vrije weekend. Nooit, nee nooit, is Arthur mee geweest.

Ingrijpend waren voor mij, als oudste van een gezin met twaalf gezonde kinderen, de bezoeken die ik samen met Arthur bracht aan zijn geestelijk en lichamelijk gehandicapte broer in het tehuis vlak bij de kazerne. Soms namen we de jongen mee uit

wandelen. Wij dan, onder het voort duwen van zijn stoel, druk praten met elkaar. De ontmoetingen met Arthur, na de diensttijd, waren schaars, fietste hij niet zo veel meer?

Jaren later, ik reed mijn wedstrijden bij de veteranen, ontmoette ik hem weer. Arthur was geen steek veranderd, de “successen” regen zich aaneen!

Ik combineerde verschillende jaren fietsen en schaatsen. De kinderen werden groter en vergden wat meer begeleiding in hun sport dus liet ik het wielrennen vallen. Al schaatsend kom ik, als toeschouwer, Arthur weer tegen. Onvoorstelbaar, wat kan Arthur schaatsen!

Helaas heb ik hem nooit op de schaats gezien. Wel weer eens als toeschouwer en, dat gebeurt niet vaak, ik win! Arthur was voor het eerst stil want als ik won was dat met voorsprong, ik sprint als een baksteen. Wat was Arthur stil bij de schaats successen van mijn dochter! Jammer genoeg zie ik Arthur nooit meer langs de ijsbaan.

We zijn wel vijftig jaar ouder geworden sinds onze eerste kennismaking. Herken ik hem niet meer? Arthur, wat heb ik vaak, in stilte, om je gelachen!

Arthur, dankzij al je “successen” en tijdelijke vriendschap een mooie en blijvende herinnering!